

๑๕

อย่าลืมการให้

ทานการให้ ไม่ใช่เป็นไปแต่ในพุทธศาสนา ก่อนพุทธกาล พระพุทธเจ้ายังไม่ได้อุบัติตรัสขึ้นในโลก การให้นี้เขามีกันอยู่แล้ว

มีอย่างไร? จำเดิมแต่มารดาบิดาเมื่ออยู่ร่วมกันก็ต้องให้กันแล้ว ต้องให้ความสุขกัน ให้เงินทองข้าวของเสื้อผ้าซึ่งกันและกัน มีอะไรก็แจกกันรับประทานไปใช้สอยไป นี่ก็ให้กัน

ถ้าไม่ให้กันอยู่ด้วยกันไม่ได้ ต้องแยกจากกันทีเดียว
แหละ

ถ้าให้กันละก็ อยู่ด้วยกันได้

นี่การให้นี้เป็นข้อสำคัญนัก

ทานการให้เป็นหลักสำคัญที่จะให้ความเจริญรุ่งเรือง
แก่ผู้ให้

ถ้าว่าไม่มีทานการให้แล้ว คนจีนที่มาจากเมืองนอกจะไม่
รวยเร็วถึงขนาดนี้ดอก เพราะทานการให้นี้แหละ จีนยืมทีเดียว

เจอเก้าโลใหญ่ๆ ที่เขาทำงานใหญ่ๆ กัน เมื่ออยากจะทำงาน
กับเขาด้วย แต่เขาไม่ค่อยยอมให้ทำ เมื่อไม่ยอมให้ทำ คนจีน
ก็ฉลาดค่อยๆ ให้เล็ก จนกระทั่งถึงผูกภาษีอากร เป็นเก้าแก่ใหญ่
โตขึ้นไป เพราะให้ไม่ใช่หรือ ถ้าไม่ให้ก็ไม่ได้เป็นเก้าแก่ผูกภาษี
อากรนะซี

เพราะให้มันเป็นตัวสำคัญนัก คนจีนเขาจึงได้พูดยืนยัน
ว่าลูกไก่ยังกินข้าวสารอยู่ตราบโดละก็ เขาอยู่เมืองไทยไม่จนแน่
จะไปให้อะไรใครก็ได้ ถ้าว่าให้อะไรใครไม่ได้ จะหางานการ
อะไรได้ เพราะตนเป็นคนต่างบ้านต่างเมืองมา ดังนั้นการให้
กันและกันนี้เป็นสิ่งสำคัญนัก

เมื่อรู้จักหลักอย่างนี้แล้ว อยู่ในสถานที่ใดก็อย่าลืมหาน
การให้กัน

สังคหวัดถุ

๒๐ กันยายน พ.ศ.๒๔๙๖